

DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

DUCH ZA OPONOU

FRAGMENT

Strašidelná knihovna – Duch za oponou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Dori Hillestad Butlerová
Strašidelná knihovna – Duch za oponou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

DUCH ZA OPONOU

NAPSALA DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ
ILUSTROVALA AURORA DAMANTOVÁ

FRAGMENT

Duchařský slovníček

NAFOUKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zvětšit.

ZJEVIT SE

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé viděli.

DUCHDŮM

Místo, kde duchové bydlí.

SMRSKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zmenšit.

PEVNÝ

Všechny předměty a bytosti, skrz které není (na rozdíl od duchů) vidět, duchové označují jako pevné.

PEVNÁCI

Tak duchové často říkají lidem, kteří nejsou duchové.

PROJÍT SKRZ

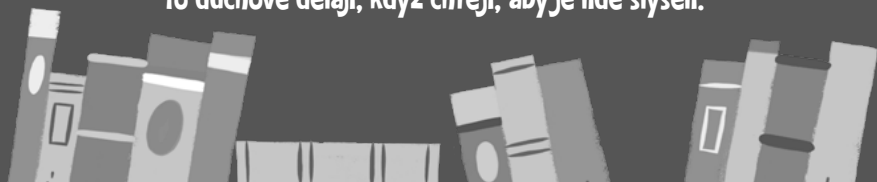
To duchové dělají, když jim v cestě stojí stěna, dveře nebo jiný pevný objekt – prostě projdou skrz.

PLOUT

Tak se duchové pohybují vzduchem.

KVÍLET

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé slyšeli.

SCHOPNOSTI DUCHŮ

Kuku! ... Kuku! ... Kuku! ... Kuku!
„Kazi!“ řekl Beckett ostře.
„Posloucháš?“
Kaz *poslouchal*. Jenže poslouchal odbíjení kukačkových hodin ve vstupní hale. Neposlouchal Becketta.

„Co je s tebou, kluku?“ zeptal se Beckett, který se vznášel ve výtvarném oddělení. „Proč jsi tak roztěkaný?“

Kaz se kousl do spodního rtu. „Klárka se opozdila,“ řekl.

Klárka byla pevňáčka. Žila se svojí rodinou v bytě nad knihovnou. Viděla duchy stejně jako Kaz a Beckett, i když se zrovna nezjevovali. A slyšela je, i když zrovna nekvíleli. Nikdo nevěděl proč.

Co bylo důležitější, Klárka byla Kazova kamarádka. Kaz a Klárka spolu v poslední době nemohli trávit mnoho času, protože

Klárce minulý týden začala škola. Domů se vracela odpoledne zhruba ve tři hodiny a dvacet minut. Někdy dokonce až v půl. Jenže teď už byli čtyři. Klárka se ještě nikdy *takhle* neopozdila.

„Co když se jí přihodilo něco ošklivého?“ řekl Kaz.

„Jsem si jistý, že je v pořádku,“ řekl Beckett. „Měl bys mít radost, že jde pozdě. Máš díky tomu víc času na procvičování svých schopností.“

Kaz zasténal. Zatímco byla Klárka ve škole, Beckett začal s Kazem pracovat na jeho duších schopnostech. Řekl, že Kazovy schopnosti jsou ostudou pro všechny duchy.

„Žádné sténání!“ štěkl Beckett. „Zpátky do práce. Ke zvednutí pevného předmětu je třeba hodně soustředění. Ve chvíli, kdy po tom předmětu saháš, musíš do rukou

vyslat všechnu svou energii. Sleduj!“
Beckett se usilovně zadíval na stěnu z knih.

Kaz sledoval Becketta, jak z police
pooomalu vytáhl jednu červenou knihu.

„Nesmíš myslet na nic jiného než na uchopení toho předmětu,“ řekl Beckett a oči měl stále přilepené k té knize ve svých rukou. „Když svou mysl necháš bloumat, předmět spadne.“

Knihá proklouzla Beckettovýmá rukama a s hlasitým žuchnutím spadla na podlahu.

Kazův duchopes, Kosmo, zakňučel překvapením.

„Teď zkus tu knihu zvednout,“ řekl Beckett Kazovi.

Kaz se chtěl naučit hýbat pevnými předměty. Kdyby tuhle schopnost dokázal zvládnout, bylo by o hodně jednodušší hrát s Klárkou karty nebo stolní hry,

protože pak by byl schopný držet sám sobě karty a sám sobě hýbat s figurkami.

Kaz natáhl ruce, kopl nohama a vrhl se po knize. „Aaaah!“ vykřikl, když jeho ruce prošly skrz ni.

„Nekřič!“ nařídil Beckett. „Soustřed' se!“

Kaz usilovně zíral na knihu – tak, jak viděl, že to dělá Beckett. Zatnul zuby... a sáhl po knize.

Jeho ruka znovu prošla skrz.

„Ty se nesoustředíš,“ řekl Beckett.

„To teda soustředím,“ řekl Kaz a zatřepal rukou. Nesnášel ten pocit, když pevné předměty procházely skrz jeho tělo. „Je to jenom těžké.“

A Beckett nebyl příliš trpělivý učitel. Tak jako Kazova mamka nebo tatka. Nebo jeho prarodiče. Nebo i jeho starší bráška, Finn.

Kaz vzdychl. Stýskalo se mu po jeho rodině. Tak dlouho už je neviděl! Neviděl

je od doby, kdy byla zbourána ta stará školní budova, kde všichni společně žili. Odtamtud je pak odnesl vítr, každého někam jinam.

„Zkus to znovu,“ řekl Beckett.

Kaz byl unavený. Nechtěl to zkoušet znovu. Stejně to ale ještě jednou zkusil.

Zvedněte ji... zvedněte ji... zvedněte ji, říkal svým rukám. Tak moc se soustředil, že víc už to snad ani nešlo.

Bylo to k ničemu. Jeho ruce prošly přímo skrz knihu.

„Ha!“ ozvalo se od dveří. „Myslela jsem si, že vás tady najdu.“

Kaz se prudce otočil. „Klárko!“ vykřikl úlevou. „Jsi doma!“ Teď by si možná od procvičování svých schopností mohl dát pauzu.

Klárka položila svůj batoh na stůl uprostřed místnosti a přihopsala ke

Kazovi a Beckettovi. Kaz miloval zvuk Klárčiných kroků.

„Promiňte, že jdu pozdě,“ řekla Klárka, když se sehnula, aby pohladila Kosma. Její ruka prošla skrz duchopsa.

Kosmo zavrtěl ocasem a Klárku olízl. Klárčin kocour, Thor, to pozoroval od dveří. Nezdál se být nadšený z toho, že Klárka věnuje pozornost Kosmovi.

Klárka si kocourova výrazu nevšimla. „Hádejte, co je nového?“ řekla Kazovi a Beckettovi. „Moje škola uvádí divadelní hru. Bude to *Jack a kouzelná fazole*. A hádejte, co ještě?“

Klárka div nepukla, jak to v ní vřelo. „Dostala jsem roli!“ zapištěla a poskakovala kolem. „Budu hrát mámu.“

„To je skvělé,“ řekl Kaz. Divadelní hry měl rád. Když ještě žili v jejich starém

duchdomě, se svými bratry jich několik hráli pro své rodiče a prarodiče.

„Gratuluju!“

„Díky.“ Klárka zářila radostí.

Beckett zabručel.

„Co děláte?“ zeptala se Klárka.

„Pokouším se naučit Kaze uchopit pevný předmět,“ řekl Beckett. „Ale vzdávám to. On se nesoustředí. A teď, když jsi přišla, by se soustředil ještě méně.“

Beckett udělal krok skrz stěnu z knih a zmizel ve své tajné místnosti.

Kaz nikdy neviděl Beckettovu tajnou místnost, protože... no, neřekl by, že nedokáže procházet zdmi. On to jen opravdu, ale opravdu neměl rád.

„*Soustředil* jsem se!“ zavolal Kaz za Beckettem.

„Nedělej si s ním těžkou hlavou,“ řekla Klárka, když zvedla knihu a vrátila ji zpět

na polici. „Jednoho dne se naučíš hýbat pevnými předměty. Já vím, že ano.“

Kaz si tím nebyl tak jistý.

„Mám pro tebe ještě jednu novinku,“ řekla Klárka a v očích jí zvláště zajiskřilo.

„Jakou?“ zeptal se Kaz.

Klárka se k němu naklonila. „Myslím, že u nás ve škole je duch.“

„Vážně?“ Kazovi poskočilo srdce. „Je to někdo z mé rodiny?“

Kaz a Klárka si založili detektivní kancelář, protože Klárka chtěla řešit záhady a Kaz chtěl najít svou rodinu. Zatím našli jen Kosma. A to byla šťastná náhoda. Natrefili na něj, když se snažili přijít na to, co straší v podkroví domu paní Beesleyové.

Klárka rozepnula svůj batoh. „Nevím,“ řekla, když vytáhla jeden ze svých notesů.

Měla jich několik. Do jednoho si zapisovala stopy, když řešili záhady. Další sloužil k tomu, aby si udržela přehled o všech duchách, které kdy viděla. Kaz si byl celkem jistý, že tomu druhému říkala *knihá duchů*.

„Já toho ducha neviděla,“ řekla Klárka a otevřela notes. „Ale jeden kluk, Jonatán, ho viděl. Ten také bude hrát v té divadelní hře. Hraje Jacka!“

„Co viděl?“ zeptal se Kaz.

Klárka četla nahlas ze svého notesu: „Úterý, desátého října. Buddova základní škola. Jonatán Bixby, čtvrták, prohlašuje, že viděl ducha, který prolétl skrz oponu v naší školní jídelně. Duch prý poté nadále poletoval jídelnou.“

„Duchové nelétají,“ řekl Kaz. „My plujeme.“

Klárka to zapsala.

„Co dalšího Jonatán řekl?“ zeptal se Kaz.

„To bylo všechno.“ Klárka dala Kazovi nahlédnout do svého notesu. „Já jsem s ním vlastně osobně nemluvila. Odešel hned po zkoušce. Pravděpodobně proto, že mu nikdo nevěřil.“

Pevňákům nikdy nikdo nevěřil, když tvrdili, že viděli ducha. Kaz nechápal proč.

„Myslím, že bychom to měli prošetřit,“
řekla Klárka. „Měl bys se mnou zítra jít
do školy a zjistit, jestli tam ten duch
někde je.“

„Cože? Vážně?“ zeptal se Kaz. Nikdy
ho nenapadlo, že by mohl jít s Klárkou
do školy.

„Jasně. Proč ne?“ řekla Klárka. „Můžu
tě dát do svojí láhve na vodu, jako jsme to
udělali, když jsme vyšetřovali u paní
Beesleyové. Co říkáš?“

„Říkám *ano!*“ vykřikl Kaz. Jít do školy
s Klárkou, to by znamenalo:

1. Den volna od cvičení s Beckettem
2. Čas s Klárkou navíc
3. Možné nalezení jeho rodiny!

Kaz se nemohl dočkat zítřka!

DO ŠKOLY

Ne,“ řekl Beckett další den ráno, když se on a Kaz poflakovali v Klárčině ložnici. Klárka byla v koupelně a čistila si zuby.

„Nemůžeš se jít potloukat do školy s tou pevnou holčkou, když tu máš svoje vlastní lekce, které není možné zanedbávat.“

„Moje lekce probíhají dobře,“ řekl Kaz.

„To myslíš vážně?“ pozvedl Beckett obočí. „Dokážeš se zjevit? Umíš kvílet? Zvládneš projít skrz pevný předmět a nebo

ho udržet v ruce? Tyhle schopnosti se nerozvinou sami od sebe, Kazi. Musíš cvičit.“

„Já *vím*,“ řekl Kaz. „A budu cvičit.“

„Kdy?“ zeptal se Beckett.

„Později,“ odpověděl Kaz.

Klárka přihopsala zpět do svého pokoje. „Jsi připravený vyrazit, Kazi?“ Odšroubovala uzávěr láhve na vodu a nabídla mu ji.

Beckett si založil ruce na prsou.

„*Musím* jít s Klárkou do školy,“ řekl Kaz Beckettovi. „Je tam případ, který je třeba vyřešit. Mohlo by mi to pomoci najít mou rodinu.“ Ne, že by potřeboval Beckettovo svolení. Beckett nebyl jeho rodič. Nebyl dokonce ani jeho prarodič.

„Fajn. Běž.“ Mávl Beckett rukou.

„Na těch schopnostech *zpracujeme* později!“